

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/81/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5822201977
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5822201977.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. XXXX/XX, právne zastúpená: Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s.r.o., so sídlom Dolný Kubín, Radlinského 1735/29, IČO: 50 120 000, proti žalovaným: 1/ E. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, právne zastúpený JUDr. Jozefom Vančom, advokátom so sídlom G., G. F. D. XX/X, 2/ H. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XX, o zaplatenie 15.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 14C/33/2022-106 zo dňa 26. apríla 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. ktorým uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 8.000,- eur s úrokom z omeškania 7 % ročne od 24.11.2022 do zaplatenia a vo výroku V. o nároku na náhradu trov konania,
p o t v r d z u j e .

Vo zvyšku zostáva rozsudok súdu prvej inštancie n e d o t k n u t ý .

Žalobkyňa má voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. návrh žalovaných 1/, 2/ na prerušenie konania zamietol. Výrokom II. zastavil konanie v časti o zaplatenie 5.800,- eur s úrokom z omeškania 8 % ročne od 19.10.2022 do zaplatenia. Výrokom III. uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 8.000,- eur s úrokom z omeškania 7 % ročne od 24.11.2022 do zaplatenia, pričom vo zvyšnej časti žalobu žalobkyne zamietol (výrok IV.). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobkyňa má voči žalovaným 1/, 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 6,66 % (výrok V.).

1.1 Nárok žalobkyne posudzoval súd prvej inštancie podľa § 451 ods. 1, 2, § 456 veta prvá Občianskeho zákonníka.

1.2 Podľa súdu prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané a ani to nebolo medzi stranami sporné, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou dotknutých nehnuteľností, ktoré žalovaní užívali v rozhodnom období 10/2020 až 9/2022, pričom uzavretie nájomnej zmluvy medzi žalobkyňou ako prenajímateľkou a žalovanými ako nájomcami, eventuálne s dohodnutou výškou nájomného 200,- eur mesačne, prípadne

vo výške splátky hypotéky, ako uvádzali žalovaní v ich vyjadrení, preukázané nebolo. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že nezodpovedá skutočnosti tvrdenie žalovaných, že v konaní vedenom na OS Námestovo pod sp. zn. 12C/38/2019 uvádzali, že sa so žalobkyňou dohodli na nájomnom vo výške platenej hypotéky, pričom v žalobe v označenej veci žalobcovia neuviedli žiadnu výšku údajne dohodnutého nájomného. Ohľadom záveru o neexistencii nájomnej zmluvy medzi stranami súd prvej inštancie vychádzal jednak z rozhodnutia - rozsudku Okresného súdu Námestovo v konaní o vypratanie predmetných nehnuteľností č. k. 7C/28/2020-148 zo dňa 19.10.2022 (toho času neprávoplatného z dôvodu podania odvolania žalovanými totožnými so žalovanými z aktuálneho konania), jednak z výsledkov vlastného dokazovania.

1.3 Podľa súdu prvej inštancie v rozsudku č. k. 7C/28/2020-148 zo dňa 19.10.2022 súd prvej inštancie uložil žalovaným totožným so žalovanými v aktuálnom konaní povinnosť vypratať nehnuteľnosti, ktorých sa týkalo aj aktuálne konanie. Vychádzal pritom zo záveru, že žalovaní nepreukázali uzavretie nájomnej zmluvy so žalobkyňou, keď žalovaná 1/ H. I. v konaní sp. zn. 7C/28/2020 uviedla, že si bola vedomá toho, že kvôli hroziacej exekúcii nedostane hypotekárny úver, preto chcela, aby hypotekárny úver si vzala jej dcéra A. B. s tým, že na túto bude dom aj „napísaný“, pričom dohoda bola, že H. I. s E. B. budú dom užívať a platiť úhrady spojené s bývaním, tiež, že za užívanie domu jej budú platiť splátku hypotéky, aby A. do budúcnosti nemala problém. Z výsluchu žalovanej H. I. súd prvej inštancie nemal preukázané uzavretie nájomnej zmluvy medzi A. B. na jednej a H. I. a E. B. na druhej strane, nakoľko H. I. ani nepovažovala A. B. za vlastníčku (v tom zmysle, že by s ňou mala uzatvárať nájomnú zmluvu; naopak, opakovane uvádzala, že A. B. je ako vlastníčka evidovaná len formálne, jej postavenie ako účastníkmi zmluvy o hypotekárnom úvere bolo fiktívne, to všetko preto, lebo H. I. nedostala úver od banky). Skutočnou investorkou a stavebníčkou bola H. I., hoci postavenie A. B. ako (formálnej) vlastníčky a úverovej dlžníčky bolo v súlade s vôľou H. I.. Z výsluchu žalovanej H. I. vyplynulo, že pokiaľ platila A. B. splátky hypotéky, nebolo to preto, že by spolu uzavreli nájomnú zmluvu, ale preto, aby A. B. nemala v budúcnosti problém. Teda prostriedky vkladané na účet A. B. nepredstavovali nájomné, ale H. I. ich vkladala preto, lebo sa považovala za skutočnú zmluvnú stranu úverovej zmluvy. H. I. uviedla, že ona bola iniciátorkou toho, aby v úverovej zmluve bola ako dlžníčka vedená A. B., tiež, aby postavili dom, ktorý bude evidovaný na A. B., a to preto, lebo H. I. hrozila exekúcia. Keďže H. I. považovala za skutočnú vlastníčku nehnuteľností seba, a nie A. B., nemala dôvod s ňou uzatvoriť nájomnú zmluvu. Uzavretie nájomnej zmluvy nemal súd prvej inštancie v konaní sp. zn. 7C/28/2020 preukázané ani z výsluchu žalovaného 2/ E. B., ktorý, na rozdiel od H. I., uviedol, že s H. I. platili A. B. za užívanie domu jednak splátky úveru, ale dohodli sa, že jej budú platiť nájomné a dávali jej aj peniaze na ruku. Ďalej uviedol, že v roku 2018 sa so žalobkyňou dohodli, že úver po čase prevezme on a že dotedy jej bude platiť nájomné 200,- eur mesačne, čo bolo dohodnuté len ústne medzi ním a A. B.. Uvedené tvrdenie E. B. súd prvej inštancie vyhodnotil ako rozporné s vyjadrením H. I., ktorá tvrdila, že za užívanie nehnuteľností budú s E. B. platiť A. B. všetky úhrady spojené s bývaním - splátky hypotéky, platby za elektrinu a ďalšie spojené s bývaním; netvrdila nič o tom, že by si okrem týchto platieb dohodli so A. B. aj platenie nájomného 200,- eur mesačne. Žalovaní H. I. a E. B. teda podľa odôvodnenia rozsudku č. k. 7C/28/2020-148 zo dňa 19.10.2022 ohľadom tvrdení nájomnej zmluvy uvádzali odlišné tvrdenia čo do jej obsahu, výšky nájomného aj jej účastníkov. Neuniesli tak dôkazné bremeno ohľadom ich tvrdení, že im A. B. predmetné nehnuteľnosti prenechala do užívania na základe ústnej nájomnej zmluvy. Ohľadom podrobností súd prvej inštancie odkázal na odôvodnenie označeného rozsudku, ktorého písomné vyhotovenie bolo stranám totožným so stranami aktuálneho sporu doručené, osobitne na body 6., prípadne aj 7.

1.4 Súd prvej inštancie v aktuálnom konaní vychádzal zo záverov vyplývajúcich z dokazovania vykonaného v konaní sp. zn. 7C/28/2020, osobitne z výsluchov žalovaných H. I. a E. B.. Pokiaľ žalovaná H. I. iniciovala to, aby jej dcéra A. B. figurovala ako dlžník hypotekárneho úveru, ktorý by ona sama nedostala, a následne ako stavebníčka a neskôr vlastníčka figurovala tiež A. B., pričom motívom takto nastavených vzťahov malo byť získanie prostriedkov z hypotekárneho úveru na stavbu domu, a toto všetko zúčastnené subjekty akceptovali, resp. tieto vzťahy založili, súhlasili s nimi, potom sa javí plne opodstatneným záver, že nebol žiaden dôvod, aby H. I. so synom E. B. ako nájomcovia uzavierali nájomnú zmluvu so A. B. ako prenajímateľkou, keďže túto nepovažovali za skutočnú vlastníčku. Formálna evidencia vlastníctva, označenie dlžníka v úverovej zmluve atď. v čase údajného uzavretia nájomnej zmluvy, resp. pred narušením vzájomných vzťahov zúčastnených subjektov za uvedených okolností nehrali úlohu.

1.5 Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že v aktuálnom konaní nebolo povinnosťou žalobkyne preukazovať, že nebola uzavretá/neexistovala nájomná zmluva so žalovanými ako nájomcami, keďže nemožno preukazovať neexistenciu niečoho (tzv. negatívna dôkazná teória). Žalovaní podľa súdu prvej inštancie tvrdili, že so žalobkyňou ako prenajímateľkou uzavreli ako nájomcovia ústnu nájomnú zmluvu o nájme predmetných nehnuteľností, preto dôkazné bremeno vo vzťahu k uvedenému tvrdeniu zaťažovalo žalovaných. Tí ho však neuniesli - nepreukázali, že (minimálne pre rozhodné obdobie) bola uzavretá/existovala nájomná zmluva. Súd prvej inštancie tiež dôvodil, že kým žalovaný 1/ uvádzal, že spolu s matkou - žalovanou 2/ a so žalobkyňou uzavreli nájomnú zmluvu, žalobkyňa uzavretie nájomnej zmluvy popierala. Žalovaný 1/ uvádzal, že k uzavretiu nájomnej zmluvy došlo preto, že v dome bývali, tak aby aj platili náklady, a tiež preto, že žalobkyňa mala pochybnosti, že sa hypotekárny úver bude riadne splácať. Avšak súdu prvej inštancie nebola zrejímavá motivácia žalovaných, resp. strán sporu uzatvárať nájomnú zmluvu, pokiaľ, ako uvádzal žalovaný 1/, resp. z jeho výpovede vyplývala neformálna dohoda medzi zúčastnenými subjektmi, že dom stavali aj v ňom budú bývať všetci, pričom žalobkyňa bude vlastníčkou aj úverovou dlžníčkou len formálne. Úhrada nákladov, resp. platby žalovaných vo výške 200,- eur mesačne v prospech žalobkyne mohli byť odôvodnené potrebou splácania hypotekárneho úveru a náhradou nákladov bývania v predmetnom rodinnom dome, prípadne ich kombináciou. Avšak za okolností existencie v tom čase usporiadaných, dobrých vzťahov medzi stranami, vychádzajúc okrem iného so žalovaným 1/ tvrdenej dohody o spoločnom užívaní nehnuteľností, bez ďalšieho nič nepreukazovalo a ani neodôvodňovalo motiváciu strán uzatvoriť nájomnú zmluvu. Ani okolnosť, že žalobkyňa vzhľadom na v tom istom čase existujúci nedostatok prostriedkov na účte, resp. prečerpanie, mala pochybnosť o tom, že úver bude do budúcnosti riadne splácaný, a preto žiadala od žalovaných, resp. žalovaného 1/, aby vložil na účet finančné prostriedky, resp. okolnosť, že žalovaní posielali na predmetný účet po 200,- eur mesačne, bez ďalšieho neosvedčovalo, nepreukazovalo, že medzi stranami došlo zároveň k uzavretiu nájomnej zmluvy (eventuálne s dojednaným nájomným 200,- eur mesačne). Od začiatku mali dohodu, že žalovaná 2/ bude uhrádzať platby minimálne vo výške splátok hypotéky, avšak z toho dôvodu, že žalovaná 2/ sa považovala za skutočnú vlastníčku nehnuteľností a žalobkyňu len za vlastníčku formálnu; nie z titulu úhrady nájomného. Teda na to, aby žalovaní zasielali prostriedky na účet žalobkyne, „nepotrebovali“ s ňou mať uzavretú nájomnú zmluvu; inak povedané, zasielanie čiastok žalovanými na účet žalobkyne (spoločný so žalovanou 2/) bez ďalšieho nepreukazovalo, že ide o platby nájomného, resp. existenciu nájomného vzťahu. Okrem toho žalovaný 1/ vo výpovedi uviedol, že došlo k dohode žalobkyne a oboch žalovaných na uzavretí nájomnej zmluvy, pričom v konaní sp. zn. 7C/28/2020 uvádzal, že (až) v roku 2018 sa len on sám so žalobkyňou dohodli, že úver po čase prevezme on a že dotedy jej bude platiť nájomné 200,- eur mesačne; teda tvrdenia žalovaného 1/ v každom z konaní ohľadom okolností uzavretia nájomnej zmluvy, resp. platenia nájomného boli iné. Za okolností nepredloženia (iných) dôkazov mal súd prvej inštancie za to, že žalovaní nepreukázali existenciu nájomnej zmluvy uzavretej so žalobkyňou.

1.6 Súd prvej inštancie dôvodil, že pokiaľ žalovaní bývali v predmetnom rodinnom dome, užívali ho, ako aj ostatné nehnuteľnosti (pozemky), čo nebolo medzi stranami sporné, činili tak bez právneho titulu/dôvodu v zmysle vyššie cit. ust. § 451 ods. 2 Obč. zák. Tým sa bezdôvodne obohatili na úkor žalobkyne, preto boli povinní žalobkyňu ako vlastníčku predmetných nehnuteľností toto bezdôvodné obohatenie vydať (vyššie cit. ust. § 451 ods. 1, § 456 veta prvá Obč. zák.). Podľa súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o výšku bezdôvodného obohatenia, nebol akceptovaný podklad predložený žalobkyňou - Doplnenie k stanoveniu predpokladanej kúpnej ceny znalca K. L., dat. 20.4.2021, keďže nešlo o znalecký posudok, v ktorom absentujú formálne aj obsahové náležitosti znaleckého posudku, čo bolo konštatované ako už v rámci predbežného právneho posúdenia veci s príslušným odôvodnením. Pokiaľ išlo o obsah predmetného podkladu, autor vychádzal z predpokladanej ceny nehnuteľností pri 15-ročnom období predpokladanej návratnosti investície. Súd prvej inštancie mal za to, že uvedený predpoklad nebol nijako, a už vôbec nie relevantne odôvodnený, t. j. prečo autor vychádzal z predpokladu návratnosti investície práve za obdobie 15 rokov, prečo vôbec pri výpočte nájomného rodinného domu s príslušnými pozemkami vychádzal z kategórie „návratnosti investície“. Vysvetliť/odôvodniť to nevedel ani právny zástupca žalobkyne na pojednávaní. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že v samotnom podklade sa uvádza, že ekonomické nájomné je také nájomné, ktoré pokryje bežné náklady spojené s prevádzkou nehnuteľnosti a zároveň prinesie želaný výnos z prenájmu; pričom súd prvej inštancie osobitne poukázal na adjektívum „želaný“ - teda taký, aký si

prenajímateľ želá, avšak uvedené želanie nemusí v menšej alebo väčšej miere zohľadňovať realitu na trhu

s nájmom nehnuteľností. Preto sa výška ekonomického nájomného súdu prvej inštancie nejaví ako ekvivalent výšky bezdôvodného obohatenia žalovaných. Okrem uvedeného nesporne východiskové určenie dĺžky času návratnosti investície (tu 15 rokov) zásadným spôsobom ovplyvnilo výslednú výšku nájomného. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že závery podstatne iné od záverov predmetného podkladu vyplývali z písomného vyjadrenia realitnej kancelárie OREA, s. r. o., so sídlom Dolný Kubín, Jánoškova 1545, na základe dopytu súdu ohľadom orientačnej výšky nájomného za obdobie nehnuteľností (špecifikované druhom stavby, časom dania do užívania, vybavením inžinierskymi sieťami, výmerou pozemkov)

v obci Rabčice v rozhodnom období (10/2020 až 9/2022), podľa ktorých orientačná výška nájomného (t. j. bez energií a obdobných platieb) za uvedené rozhodné obdobie je od 500 do 600,- eur mesačne. Súd prvej inštancie doplnil, že boli oslovené 3 realitné kancelárie (OREA, s. r. o., BeMi realitná kancelária s.r.o. a B10), z toho dve na výzvu súdu reagovali, s tým, že jedna z nich - BeMi realitná kancelária s.r.o. v písomnom vyjadrení uviedla, že nemala „osobnú“ skúsenosť s prenájomom nehnuteľností v danej lokalite a nemohla sa kvalifikovane vyjadriť k odhadovanej cene nájmu. Súd prvej inštancie zároveň zdôraznil, že stranám nič nebránilo predložiť vlastnou cestou obstarané akékoľvek iné podklady vo vzťahu k výške obvyklého nájomného.

1.7 Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný 1/ na pojednávaní predložil (a súd vykonal) Znalecký posudok č. 138/2017 znalca K. M. B. ohľadom hodnoty rodinného domu č. XX N. F. na parc. č. C KN 1843/1 k. ú. F. s príslušenstvom, pozemok parc. č. C KN 1842, 1843/1, 1843/2, 1843/3, 2183/55, k. ú. F., ktorá bola stanovená

na 111.000,- eur. Predmetný posudok žalovaný 1/ predložil na preukázanie hodnoty domu s pozemkami, ktorá hodnota mala byť porovnateľná s hodnotou domu súp. č. XXX a príslušími pozemkami. Rodinný dom č. XX podľa tvrdení žalovaného 1/ mal byť prenájomný za nájomné 200,- eur mesačne, a teda aj (obvyklé) nájomné za rodinný dom súp. č. XXX

s príslušími pozemkami by malo byť v porovnateľnej výške. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že v súvislosti s účelom vypracovania predmetného znaleckého posudku (podklad pre uzavretie záložnej zmluvy na účel úveru a zriadenie záložného práva na nehnuteľnosti) len okrajom poukázal na všeobecne známu skutočnosť, že znalec sa pri stanovení ceny nehnuteľnosti, ktorá mala byť založená, v záujme klienta - žiadateľ o úver zvykol prikloniť

k hornej hranici možnej „sadzby“ ohodnotenia posudzovanej nehnuteľnosti. Uvedený dom podľa tvrdení žalovaných bol a aj je prenájomný za nájomné 200 eur mesačne, ako vyplýva z výpovede žalovaného 1/. Podľa súdu prvej inštancie pokiaľ žalovaný 1/ predložil za účelom preukázania uvedenej výšky nájomného písomnosť - údajne nájomnú zmluvu ohľadom predmetného rodinného domu súp. č. XX (č. I. 78), išlo sčasti o zmätočnú listinu, lebo bola označená ako Výpoveď zmluvy o nájme rodinného domu uzavretá podľa § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka, s tým, že „Zmluvné strany... vypovedajú nájomnú zmluvu nasledovného znenia...“. Predmetnú listinu, inak žalovaným 1/ predloženú až na pojednávaní, súd prvej inštancie pôvodne odmietol vykonať z dôvodu uplatnenia sudcovskej koncentrácie konania; v priebehu konania však stručne oboznámil s jej obsahom a okrem iného s tým, že sa nejednalo o nájomnú zmluvu, ale o výpoveď nájomnej zmluvy. Pokiaľ by aj uvedenú listinu súd prvej inštancie akceptoval ako dôkaz o výške nájomného, bolo potrebné uviesť, že nájomné 200 eur mesačne by bolo dojednané (19.6.2019) viac než rok pred začatím rozhodného obdobia (10/2020), pričom bolo zrejmé, že ceny nehnuteľností, a s tým súvisiace aj ceny ich nájmov, každoročne rástli. Súd prvej inštancie tiež zdôraznil, že predovšetkým však predmetom nájmu by boli iné nehnuteľnosti, predovšetkým iný - podstatne starší rodinný dom, ktorý bol, ako to vyplýva zo žalovaným 1/ predloženého znaleckého posudku, daný do užívania v roku 1975; kým rodinný dom súp. č. XXX bol daný do užívania v roku 2017.

Z obsahu predmetnej nájomnej zmluvy zároveň nevyplývalo, že by sa ňou dávali do prenájomu aj okolité pozemky, „len“ rodinný dom, hospodárska budova a garáž; zatiaľ čo v aktuálnom konaní bol uplatňovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie stavieb aj okolitých pozemkov. Pokiaľ zároveň žalovaný 1/ uvádzal, že dom súp. č. XX sa pôvodne prenájomal za nájomné 200,- eur a za také sa stále aj prenájomá, okolnosť, že za 4 roky nedošlo k zmene/zvýšeniu nájomného, osobitne s ohľadom na zásadný nárast cien nehnuteľností v rokoch 2020-2021, vyvolalo pochybnosti o objektívnosti vypovedacej schopnosti uvedeného nájomného ako referenčnej hodnoty pre určenie obvyklého nájomného pre rodinný dom súp. č. XXX, resp. vôbec rodinné domy v F.. Podľa súdu prvej inštancie možno zároveň poukázať aj na výpoveď žalobkyne, ktorá na pojednávaní uviedla, že predmetný dom súp. č. XX predala bratovi v roku 2018 za sumu 47.000,- eur, čo on nepoprel, preto tam

bolo nájomné 200,- eur - pretože nebol vyhovujúci. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie neakceptoval argumentáciu žalovaných smerujúcu k tomu, že nájomné za užívanie domu súp. č. XX a za užívanie domu súp. č. XXX, oboch nachádzajúcich sa v obci a kat. území F., by malo byť aj vzhľadom na porovnateľnú hodnotu nehnuteľností, porovnateľné atď.

1.8 Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie za podklad pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia žalovaných, pri absencii iných, ďalších relevantných podkladov, pričom súd prvej inštancie zdôraznil, že zavinenej pasivitou sporových strán, osobitne žalovaných - považoval označené písomné vyjadrenie realitnej kancelárie OREA, s. r. o., a to v strede sadzby orientačného nájomného 500,- až 600,- eur mesačne, t. j. 550,- eur mesačne. Súd prvej inštancie uvedenú výšku obvyklého nájomného, resp. sadzbu obvyklého nájomného vo vyjadrení označenej realitnej kancelárie zároveň nepovažoval za neprímeranú vzhľadom na hmotný predmet nájmu. Zároveň v uvedenej súvislosti dodal, že obvyklé nájomné, resp. vôbec nájomné neodrážalo len hodnotu opotrebenia predmetu nájmu, návratnosť investície, ale aj zisk prenajímateľa.

1.9 O trovách konania (výrok V.) súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 CSP, pričom konštatoval, že žalobkyňa bola v spore v prevažnej časti úspešná, keď jej žalobe v rozsahu o zaplatenie 8.000,- eur s príslušenstvom vyhovel; neúspešná bola v časti o zaplatenie 1.200,- eur s príslušenstvom (§ 255 ods. 2 CSP). Späťvzatím žaloby o zaplatenie 5.800,- eur s príslušenstvom žalobkyňa z procesného hľadiska zavinila zastavenie konania (§ 256 ods. 1 CSP; ku späťvzatiu došlo na pojednávaní po vykonanom dokazovaní, dôvod späťvzatia nespočíval v plnení žalovaných žalobkyňu po začatí konania). Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že na účely rozhodovania o trovách konania/výpočtu miery náhrad trov tej-ktorej sporovej strany, zastavenie konania zavinené žalobkyňou späťvzatím jej žaloby bolo potrebné považovať za jej neúspech. Žalobkyňa teda bola v spore úspešná v rozsahu 53,33 % (8.000,- eur s príslušenstvom), neúspešná - čo zároveň predstavovalo úspech žalovaných - bola v rozsahu 46,67 % (7.000,- eur s príslušenstvom). Súd prvej inštancie potom uzavrel, že čistý úspech žalobkyne vyjadrený rozdielom medzi oboma hodnotami predstavoval 6,66 %, v ktorom rozsahu aj priznal voči žalovaným spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku sa v zákonnej lehote odvolali žalovaní 1/ a 2/, pričom namietali, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému ako strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z.z. - ďalej len „CSP“) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Podľa odvolateľov v rozsudku súd prvej inštancie vychádzal v prevažnej miere z teoretických úvah bez dostatočného vysvetlenia ich vzťahu k danej veci, ako aj z pomerne rozsiahlych citácií ustanovení CSP. Podľa odvolateľov v zmysle § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadrili žalovaní 1/ a 2/ a aké prostriedky procesnej obrany použili. Súd má tiež povinnosť jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkázal na ustálenú rozhodovaciu prax, pričom dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Odôvodnenie v danom prípade bolo v rozpore s § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 234 ods. 2 CSP, keďže neobsahovalo presvedčivo podané jasné a výstižné vysvetlenie, ako boli posúdené podstatné skutkové tvrdenia a ako vec bola právne posúdená. Podľa žalovaných 1/, 2/ súd prvej inštancie presvedčivo nevysvetlil kritérium použité na stanovenie výšky bezdôvodného obohatenia. Vychádzal stroho z predmetnej výšky (8000,- eur), a to iba z oslovených realitných kancelárií, pričom z rozhodnutia nebolo jasné, z akého dôvodu boli oslovené tri realitné kancelárie a z akých dát sa vychádzalo pri stanovení predmetnej výšky. Uvedený formalizmus súd prvej inštancie umocnil tým, že suma 8.000,- eur bola pre žalovaných likvidačná a nezodpovedala reálnej výške. Súd prvej inštancie sa síce snažil podporiť svoju argumentáciu aj konštatáciou úvah na okolnosti prípadu, ale uvedené okolnosti žiadnym spôsobom nevysvetlil. Celá argumentácia súdu v danej súvislosti sa

v podstate obmedzila len do formalistického a nedostatočného odôvodnenia v ods. 32. - 36. predmetného rozsudku, a to bez základu vo vykonaní dôkazov. Súd prvej inštancie teda neuviedol, aké konkrétne parametre výpočtu použil, keď dospel k záveru, že suma 8.000,- eur bola primeraná. Podľa žalovaných 1/, 2/ si žalobkyňa ani riadne nespĺnila svoju povinnosť a neuniesla v danej súvislosti dôkazné bremeno a ani nenavrhol dôkazy na preukázanie výšky bezdôvodného obohatenia. Odvolatelia opätovne zdôraznili, že súd nedal konkrétne odpovede na otázku, na základe akého výpočtu dospel k stanoveniu výšky bezdôvodného obohatenia a na základe akých kritérií. Uvedeným spôsobom len prehĺbil nepreskúmateľnosť odôvodnenia v rozsudku, pričom postup súdu možno považovať za nesprávny, pokiaľ ide

o zamietnutie návrhov na dokazovanie, a to výsluchom znalca K. B., ktorým by došlo k objektívnejšiemu posúdeniu výšky bezdôvodného obohatenia. Napokon odvolatelia navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. K podanému odvolaniu sa vyjadrila žalobkyňa tak, že žalovaní sa vo svojich odvolaniach snažili navodiť dojem, že rozhodnutie súdu bolo nedostatočne odôvodnené, a to aj napriek tomu, že oni bez právneho titulu dlhodobo užívali nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobkyne. Zároveň sa žalovaní účelovo vyhýbali povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie

v reálnej výške, pričom sa domnievali, že suma 200,- eur zodpovedá primeranej hodnote nájomného v danej lokalite a danom čase. Z uvedenej mylnej domnienky ich však súd prvej inštancie riadne a zákonne vyviedol. Podľa žalobkyne, pokiaľ sa žalovaní cítili byť ukrivdení v tom, že súd prvej inštancie nebral do úvahy nimi predložený dôkaz, a to nájomnú zmluvu resp. listinu označenú ako výpoveď zmluvy o nájme, tak súd prvej inštancie sa správne vypořiadal s uvedeným dôkazom tak, že v rámci uplatnenia procesného prostriedku sudcovskej koncentrácie uvedený dôkaz odmietol. Okrem iného súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že sa jednalo o zmätočnú listinu bez bližšieho vysvetlenia. Žalobkyňa k uvedenému ešte podotkla, že uvedený dôkaz ani nemohol objektívne osvedčiť výšku predpokladaného nájmu, nakoľko bolo výlučne na zmluvných stranách, akú výšku nájomného si dohodnú. Podľa žalobkyne žalovaní vo svojich odvolaniach uviedli ešte ďalšie teoretické tvrdenia, ktoré však bez bližšej špecifikácie nepriradili k jednotlivým konkrétnym vyjadreniam, resp. bodom odôvodnenia napadnutého súdneho rozhodnutia. Aj z uvedeného dôvodu bola žalobkyňa presvedčená, že uvedené skutkové tvrdenia nemôžu obstáť. Žalobkyňa tiež uviedla, že súd vyhodnocuje každý jeden prípad jednotlivo, vzhľadom na konkrétne a špecifické okolnosti. Pokiaľ sa žalovaní domnievali, že nimi predložené konkrétne súdne rozhodnutia mali akýkoľvek súvis s daným konaním a rozhodnutím súdu, mali povinnosť poukázať na konkrétne odklonenie sa od ustálenej rozhodovacej praxe. Pokiaľ sa však žalovaní len snažili podporovať svoje úvahy o nedostatočnom odôvodnení súdneho rozhodnutia, tak uvedené neobstálo, nakoľko súd jednoznačne, riadne a presvedčivo odôvodnil, z čoho pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal. Vzhľadom

na uvedené navrhla žalobkyňa, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania.

4. V replike sa žalovaní 1/ a 2/ vyjadrili tak, že plne odkázali na nimi podané odvolanie, a to s dôrazom aj na nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Mali za to, že súd v rozsudku vychádzal v prevažnej miere z teoretických úvah bez dostatočného vysvetlenia ich vzťahu

k prejednávanej veci a pri zjavnej absencii presvedčivých dôvodov, ako súd dospel k svojim záverom. Odôvodnenie rozhodnutia podľa odvolateľov možno vnímať ako formalistické. Podľa odvolateľov možno mať za to, prvostupňový súd mal žalobu žalobkyne o vydanie tzv. bezdôvodného obohatenia voči ním zamietnuť, resp. o bezdôvodnom obohatení sa nemalo ani uvažovať, a to vzhľadom na právoplatný a vykonateľný rozsudok súdu prvej inštancie vydaný v konaní 12C/38/2019, potvrdený Krajským súdom v Žiline. Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom vytvoril absurdnú situáciu, keď na jednej strane podľa skoršieho právoplatného a vykonateľného rozsudku vydaného Okresným súdom Námestovo v konaní 12C/38/2019 bola vlastníčka domu A. B. povinná počas doby trvania nájomného vzťahu s nimi, teda H. I. a E. B., povinná strpieť pripojenie domu ako predmetu nájmu k verejnej elektrickej sieti a prívodu vody z verejnej vodovodnej siete a na strane druhej podľa napadnutého rozsudku žalovaní boli povinní vydať bezdôvodné obohatenie, lebo tieto nehnuteľnosti užívali podľa tvrdení žalobkyne a napadnutého rozsudku bez právneho dôvodu. Podľa odvolateľov je pravdou, že v zmysle § 193 CSP nebol súd rozsudkom z iného konania viazaný a ohľadom rozsudku Okresného súdu Námestovo vydaného v konaní 12C/38/2019 sa jednalo o rozsudok pre zmeškanie, avšak § 228 CSP nerozlišuje medzi „klasickým“ rozsudkom a rozsudkom pre zmeškanie a hoci by mohli súhlasiť, že súd podľa znenia § 193 CSP nebol viazaný rozsudkom súdu z iného konania, avšak uvedeným rozsudkom

z iného, teda z konania 12C/38/2019 Okresného súdu Námestovo, boli viazané procesné strany - subjektívna záväznosť rozsudku. Navyše súd napadnutým rozsudkom ani nezrušil a ani nemohol zrušiť rozsudok vydaný v konaní 12C/38/2019 Okresného súdu Námestovo. Odvolatelia mali za to, že napadnutým rozsudkom sa prakticky súd snažil napraviť procesnú pasivitu strany v konaní 12C/38/2019 Okresného súdu Námestovo a konal aj v rozpore so základným princípmi CSP, resp. potrestal druhú procesnú stranu za to, že navrhla vydať rozsudok pre zmeškanie, možno si ani neuvedomil, že vytvorí spomenutú paradoxnú situáciu, že procesné strany budú v prípade, ak bude uvedený napadnutý rozsudok právoplatný a vykonateľný, subjektívne viazané dvomi logicky si rozporujúcimi súdnymi rozhodnutiami, čo možno považovať za zjavne v rozpore s ústavnou zásadou právnej istoty. Opätovne navrhli zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie.

5. V doplnenej replike sa vyjadrili žalovaní 1/ a 2/ tak, že nesúhlasia s vyjadrením právneho zástupcu žalobkyne, keďže nebolo možné sa k nemu vecne vyjadriť, nakoľko sú v ňom uvedené iba všeobecné tvrdenia bez dostatočného podloženia uvedených tvrdení faktami alebo dôkazmi. Pokiaľ ide o ďalšie tvrdenia uvedené v rámci doplneného vyjadrenia, resp. replike, odvolatelia už len zopakovali tvrdenia obsiahnuté v predchádzajúcich podaniach.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnuté rozhodnutie na základe odvolaní žalovaných 1/ a 2/ v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III., ktorým uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 8.000,- eur s úrokom vo výške 7 % ročne od 24.11.2022 do zaplatenia a vo výroku V. o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 219 ods. 3 CSP, potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP.

7. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

9. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaných, formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľov za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (ustanovenie § 380 ods. 1 CSP).

10. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

11. Námietku žalovaných 1/ a 2/ týkajúcu sa toho, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné pre nedostatok presvedčivých dôvodov, vo vzťahu k tomu, ako súd prvej inštancie dospel k svojmu záveru, keď rozhodnutie súdu prvej inštancie je založené iba na predpokladoch a domnienkach najmä v tom, že súd prvej inštancie presvedčivo nevysvetlil, ktoré kritériá boli použité

na stanovenie výšky bezdôvodného obohatenia, keď vychádzal stroho z výšky 8.000,- eur, a to iba na základe oslovenia realitných kancelárií, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

11.1 Odvolací súd konštatuje, že táto odvolacia námietka nemá s poukazom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v predmetnej časti (v bodoch 32. až 37. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie) svoje opodstatnenie. Právo na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z 03.09.1953, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 383/2006) a tak nepochybne právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základne zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú zásadný význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07). Zároveň všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/2002). S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III., ktorým uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 8.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne od 24.11.2022 do zaplatenia, spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie jasne, dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré žalobe o zaplatenie 8.000,- eur s úrokom z omeškania 7 % ročne od 24.11.2022 do zaplatenia žalovanými 1/ a 2/ v prospech žalobkyne vyhovel a svoje rozhodnutie odôvodnil presvedčivo a zrozumiteľne, a preto ho nie je možné považovať za nepreskúmateľné.

11.2 Pokiaľ žalovaní 1/ a 2/ sa vo svojich odvolaniach snažili navodiť dojem, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnené, a to napriek tomu, že práve žalovaní 1/ a 2/ bez právneho dôvodu dlhodobo užívali predmetné nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne, pričom sa domnievajú, že suma 200,- eur zodpovedala primeranej hodnote nájomného v danej lokalite, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie, ako bolo uvedené vyššie, sa v bodoch 32. až 38. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie s uvedenými názormi žalovaných 1/ a 2/ riadne vypořiadal, rovnako aj so všetkými tvrdeniami žalovaných 1/ a 2/ v súvislosti s konaniami, ktoré určitým spôsobom súvisia s daným konaním a vyvrátil všetky uvedené účelové návrhy a prostriedky procesnej obrany žalovaných 1/ a 2/.

11.3 Krajský súd sa predovšetkým stotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie, ktorý za podklad pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia (na základe všeobecnej žiadosti návrhu žalovaných – návrhu žalovaných 1/ a 2/ na vykonanie dokazovania označený ako „Dopyt ohľadne nájmu na realitné kancelárie“ na č. I. 34 spisu) vykonal riadny dopyt na tri realitné kancelárie na obdobné nehnuteľnosti. Aj odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že návrh samotných žalovaných 1/ a 2/ bol všeobecný, pričom v ňom žalovaní 1/ a 2/ žiadali o vykonanie dopytu na realitné kancelárie ohľadne obvyklého nájomného. V tejto súvislosti tiež krajský súd konštatuje, že súd prvej inštancie v bode 33. odôvodnenia špecifikoval kritériá použité na stanovenie výšky bezdôvodného obohatenia, ktoré vyplývajú z vyjadrenia realitnej kancelárie OREA, s.r.o. na základe dopytu súdu ohľadom orientačnej výšky nájomného za obdobné nehnuteľnosti (špecifikované druhom stavby, časom dania do užívania, vybavením inžinierskymi sieťami vrátane výmery pozemkov) v obci Rabčice v rozhodnom období (10/2020 až 09/2022), podľa ktorých orientačná výška nájomného (t. j. bez energií a obdobných platieb) za uvedené obdobie bola od 500 do 600,- eur mesačne.

12. Pokiaľ žalovaní 1/ a 2/ namietali, že súd prvej inštancie nebral do úvahy nimi predložený dôkaz, a to nájomnú zmluvu, resp. listinu označenú ako „Výpoveď zmluvy o nájme“, tak súd prvej inštancie sa správne vypořiadal s uvedeným dôkazom tak, že hoci v rámci uplatnenia procesného prostriedku sudcovskej koncentrácie uvedený dôkaz najprv odmietol a následne uvedený dôkaz predsa vykonal

z toho dôvodu, že sa jednalo o zmätočnú listinu a jednak z toho dôvodu, že uvedený dôkaz ani nemohol objektívne osvedčiť výšku predpokladaného nájomného.

13. Krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku žalovaných 1/ a 2/ týkajúcu sa toho, že v danom prípade došlo k nesprávnemu postupu, pokiaľ ide o zamietnutie návrhov na vykonanie dokazovania, a to výsluchu znalca K. B., ktorým by došlo k objektívnejšiemu posúdeniu o výške bezdôvodného obohatenia. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa s touto otázkou náležite vysporiadal v bode 41. odôvodnenia svojho rozhodnutia, keď správne konštatoval, že nebolo zo strany žalovaných 1/ a 2/, ktorí uvedený dôkaz navrhli, uvedené, aké skutočnosti sa uvedeným výsluchom znalca mali preukázať. Správny bol aj záver súdu prvej inštancie o tom, že pokiaľ aj právny zástupca žalovaného 1/ až na pojednávaní uviedol, že znalec K. B. je miestny a pozná pomery, pričom mal byť vypočítaný za účelom preukázania záveru, že žalobkyňou uplatňovaný nárok vychádzajúci z podkladu K. L. bol nereálny, tak uvedené odôvodnenie tohto návrhu na dokazovanie bolo predložené neskoro (súd znalcov nepredvolal vzhľadom na nedostatočné odôvodnenie návrhu žalovaných 1/ a 2/ na ich výsluch v písomnom vyjadrení k žalobe). Navyše zo spisového materiálu k vykonanému dokazovaniu vyplýva, že samotný dôvod výsluchu znalca K. B. odpadol, keď žalobkyňa a jej právny zástupca nevedeli vysvetliť podkladové údaje pre výpočet ekonomického nájomného znalcom K. L. a na konci pojednávania žalobkyňa vzala v poslednej časti, vychádzajúcej evidentne zo záverov naposledy menovaného znalca, svoju žalobu späť, ako to správne konštatoval i súd prvej inštancie. Preto podľa názoru súdu procesným postupom súdu prvej inštancie nemožno konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces.

14. Ďalšie argumenty žalovanej v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku nastolenú stranou, je potrebné, aby bolo reagované len na podstatné a relevantné argumenty strán konania (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími irelevantnými okolnosťami prejednávanej veci, už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

15. Napadnutý rozsudok teda zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods. 2 CSP a zásadám súdnej praxe a je preskúmateľný a riadne odôvodnený a opačný názor žalovaného je len jeho subjektívnym, ničím nepodloženým názorom. V tejto súvislosti odvolací súd tiež poukazuje aj na konštantnú judikatúru súdov, z ktorej vyplýva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/2004). Podľa odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie dostatočne zaoberal skutkovými okolnosťami na to, aby dospel k správne právnemu záveru o dôvodnosti podanej žaloby.

16. Odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody odvolateľov boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, krajský súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

17. Krajský súd zároveň potvrdil aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, keďže tento pokladá za vecne správny a zákonný, pričom tento ani nebol napadnutý relevantnými odvolacími námietkami odvolateľov.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého má nárok na náhradu trov odvolacieho konania tá strana, ktorá bola v konaní úspešná. V danom prípade bola žalobkyňa v konaní úspešná voči žalovaným 1/ a 2/, a preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným vo výške 100 %.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)